

Esperit constructiu de la Revolució

La nostra revolució va caure com un bòlid inesperat damunt el panorama ibèric. Molt poca gent es donà compte dels celatges rogenes que l'auguraven. Essers selectes, ben preparats i estudiosos dels diferents moviments politico socials del món, difondien arreu llurs previsions; però el letàrgic ensopiment del poble necessitava més intensitat de propaganda assenyada, més soroll desvellador, més moviment. Havia passat per tants trasbalsaments inesperats, que ja semblava aconhortat i alleugerit de passats dolors amb la morfina d'una república de caire centralista. La tòxica droga venia a obrar en el cos malalís com un revulsiu insospitat; el cervell s'aclarí, el cor batejava amb més naturalitat, els nervis s'enfortien i l'instint conservador permetia albirar l'incendi que s'abrandava impetuós i amenaçador de totes les malvestats.

No volguérem o no poguérem anar a la recerca de la Revolució i ella vingué a cercar-nos a nosaltres, impel·lida per l'allau malastruga d'uns monstres traïdors i esferoidors. Semblava com si una veu ultra-humana ens cridés: *Desvetlleu-vos! Apresseu-vos, que se us cala foc a casa i no tindreu temps de sortir!*... I la revolució fou atesa amb valentia, abnegació i heroisme. Ara és la torxa que il·lumina els braus lluitadors d'una guerra que no té parió en la Història i el món, que els admira tot prenent-ne exemple. Parel·les van la guerra i la revolució. No poden ni deuen desviar-se un sol instant, car la sang d'una i d'altra s'han agermanat de tal manera, que el baume ja sorgeix de la terra que n'està sadollada i s'esten cap el cel en boirines rogenques que seran l'aurora del demà.

No traïm la Revolució amb desviaments i iniciatives particulars que poden ésser molt ben intencionades, però en molts casos contraproductes. Cal no fruncir la tasca feixuga que hem recomanat als dirigents, ja que han estat elegits pel poble i cada ciutadà s'ha de trobar degudament representat per ells. Seguim el ritme de la nova disciplina, que, per no ésser d'estil casernari, té tota la vàlua de la pròpia i lliure voluntat. Apartem els obstacles i cremem els esbarzers del camí per on ha de passar la Revolució triomfant.

Revolució! Com fa pensar, glatir, tremolar aquesta màgica paraula! Té caires tan diversos! Aquells que creuen que la revolució equival a destrucció, regirament i desordenament de persones i coses, en tenen un flac concepte, sobre tot quan ja ha passat el moment àlgid de l'efervescència i la febrada ha remissat. Les intervencions quirúrgiques són oportunes i imprescindibles quan les malures ho requereixen. Pe-

rò no es pot tallar i sagnar a tort i a dret matusserament, puix el remei esdevindria pitjor que la malaltia.

La nostra revolució ha d'ésser constructiva i ha d'ésser atesa i servida amb tota l'intel·ligència, la voluntat i l'energia que sigui possible. Ningú no ha d'ésser negligent ni negligit. Tothom hi té un «rol» a desempenyar; tots hi tenim drets i deures a complir dins la gradació de capacitat que a cada ú correspongui.

Els pares de família, des de la llar, i els mestres, des de l'escola, tots han de contribuir eficaçment a intensificar l'esperit constructiu de la revolució, educant els infants de manera que, sense donar-se'n compte i amb tota naturalitat, els alliberi d'aquest perillós instint destructiu que sembla hereditari flagell en la nostra infantesa i va perdurant en alguns éssers fins a la senectud. Aquest instint semi-bàrbar l'hem vingut observant abans de la revolució i més accentuadament encara, després, i això no ha d'ésser de cap manera; no pot continuar.

Els arquitectes de la nova vida han d'ésser els mestres selectes, no aquells mestres enforats amb l'únic anhel de posseir un títol per a anar vivint, sinó els veritaders pedagogs, els de profunda vocació, els que en llur apostolat saben comprendre, estudiar, analitzar el caràcter, l'intel·ligència, l'afició i la psicologia dels infants. La Revolució ha esbandit aquells mètodes d'ensenyament tan antiquats i perjudicials; seria un crim tolerar res de semblant. Si l'esperit revolucionari no penetra ben endins de la llar i de l'escola i els infants seguíssin assimilant-se tota la grolleria de paraula i obra que ve del carrer i de la plaça, ben poca cosa hauríem guanyat. En el cervell i en el cor dels infants s'hi sembla fàcilment; per tant, cal seleccionar les llavors més perfectes. Aquells imbècils, per exemple, que conreen en les petites intel·ligències d'uns infants castellans unes paraules ofensives pels catalans que no podien traduir en odi com el sentien llurs inspiradors, ens en donen una prova. Els infants s'emmirallen amb les paraules i les obres dels grans, i quan aquests esdeven «ganàpies» anormals, infectes i estúpids, l'anormalitat i tot el seu seguici s'encomana i s'esten com una perillosa epidèmia.

Així, doncs, cal afanyar-se a cimentar l'esperit de la revolució, i preparar bé els fonaments de la nova vida perquè la verdadera revolució pugui anar-se bastint de cara al sol esplendent del progrés, a l'escalf del qual la generació que puja ha de quedar purificada dels prejudicis i errors que nos altres hem patit, tolerat i potser ajudat, inconscientment, a propagar.

CARLES COSTAS ALVAREZ

Ni pau, ni armistici! Abaix els assassins!!